

sionen ej haft att göra med. D. N. förklarar bl. a. att det är folkskolans skuld, om studietiden kommer att förlängas. Men annars förhåller det sig ju så, att med ett lyceum, som bygger på folkskolans sjätte klass, sker ingen tidsförlust. Följaktligen är det ej folkskolans fel om studietiden förlänges. Förlängningen av tiden till studentexamen uppkommer när man utbyter lyceum mot realskola och gymnasium. Alltså beror här en tidsförlängning på överskolans organisation men icke på folkskolan.

D. N. frågar vidare: "Varför just sex och inte fyra, fem eller sju år? Det envisa fasthållandet vid den sexåriga botten skolan, kan därför tryggt betecknas som en dogm, uteslutande betingad av det förhållandet, att Sverige råkat ha och få en sexårig folkskola". Råkat få! Vilken djup historisk uppfattning av en åttioårig utveckling!

D. N. påstår vidare att folkskolan förklarats tabu för undersökning och kritik vid kommissionens arbete. Nyss hade kommissionen helt fördärvat folkskolan. Således, antingen har kommissionen berört folkskolan, och då är det galet, eller ock har den ej gjort det, och då är det lika illa.

Artikeln slutar med följande kläm, som i sin hätskhet mot folkskolans lärare leder tankarna till hr K. J. Ekman i Jönköping och kyrkoherde P. Pehrsson i Göteborg.

"Det hjälper inte att all världens, d. v. s. Sveriges folkskollärare i välförstått eget intresse (!) hävda att denna sexåriga skola är den enda grund som läggas kan. Det hjälper inte att Social-Demokraten bådär upp alla socialistiskt färgade kommunalrepresentationer för saken. Så länge man blott har ett tydligt (!) kärintresse och en lagad opinion att stödja sig på, med undanskjutande av snart sagt alla andra sak-kunniga myndigheter, finnas det intet skäl att anse den sexåriga botten skolan som den enda eventualiteten, den enda möjligheten för en demokratisk skolreform. Ingen tror längre på denna dogm. Den är redan undergrävd genom en tungt vägande reservation till skolkommissionens betänkande. Och sprängningen av denna dogm är en nödvändig förutsättning för skolfrågans lösning."

Tidningens tal om folkskollärarnas eget välförstådda intresse och deras tydliga kärintresse är här en grov oför-synthet som saknar varje faktiskt fog. Oss veterligen skulle nämligen reformen icke tillföra folkskolans lärare någon enda förmån, vare sig ekonomisk eller annan, men väl pålägga dem ökade förpliktelser. Tidningens gång på gång upprepade beskyllning mot folkskollärarna för krasst egoistisk kärpolitik står för vad den är, ett politiskt slag-ord, en dogm, *skapad av den moderna folkskolans dödsfiender*, vilka nu belåtet gnugga händerna över ett stöd, som de väl knappast väntat från ifrågavarande håll.

Man står frågande inför tidningens uppträdande. Betyder det, när allt kommer omkring, att den folkskolfientliga strömningen vid närmare betrak-

Matematiken i fortsättningsskolan.

I en inom andra kammaren i år väckt motion har, som förut uti denna tidning omnämnts, folkskolläraren och riksdagsmannen Karl A. Molin, Aspa, hemställt, att riksdagen i skrivelse till k. m:t ville anhålla att ämnet räkning måtte upptagas som särskilt undervisningsämne å läsoordningen i de nya fortsättningsskolorna av år 1918; och att denna förordning måtte träda i kraft från och med den 1 jan. 1924.

Förevarande motion har av första tillfälliga utskottet remitterats till skolöverstyrelsen för utlåtande, vilket nu kommit utskottet tillhanda. Man har haft all anledning förmoda, att skolöverstyrelsen skulle behjerta motionärens önskemål, men erter en i stort sett välvilligt hällen motivering har överstyrelsen icke kunnat tillstyrka bifall till det uti den förebyggande motionen framställda yrkandet, emedan "nu gällande bestämmelser angående undervisningen i fortsättningsskolan synas icke lagga något som helst hinder i vägen för att läraren vid sådant förhållande använde behöflig tid att bibringa dem de härför nödiga insikterna".

Författningen måtte emellertid i så fall vara mycket svävande, då ju som bekant fortsättningsskolestyrelse med nuvarande bestämmelser icke har rätt att upptaga detta så högst viktiga ämne på läsoordningen. Att räkning icke i likhet med modersmålet är upptaget å läsoordningen synes bero på den fullkomligt felaktiga uppfattningen hos överstyrelsen, att detta ämne i folkskolan blivit var så väl tillgodosett, att barnen vid övergången till fortsättningsskolan besitta alla förutsättningar för att utföra de praktiska tillämpningsövningarna under ämnet medborgarkunskap eller arbetskunskap. De, som emellertid dagligen stå i direkt kontakt med undervisningen i folkskolan veta dock alltför väl att mycket stora brister råda i barnens kunskaper i ämnet räkning, då tiden här — med hänsyn till den stora ämnesbelastningen — för ämnet erhåller en alltför knappt tillmätt tid. Intet ämne i folkskolan är så svårt att komma till nöjaktigt resultat uti som just i ämnet räkning och därför hade man tänkt sig att få i fortsättningsskolan komplettera och utöka barnens insikter häruti, för att de sedan i det praktiska livets skiftande förhållande måtte kunna klara ut de uppgifter inför vilka de se sig ställda.

Ämnena modersmålet och räkning böra därför allt fortfarande få ha sin bestämt givna plats å läsoordningen med ett visst antal lärotimmar beroende på den skolform

tande befunnits vara ett värdefullt nummer, som man icke anser sig ha råd att lämna politiskt outnyttjat? Eller är det blott lektor Petrinis med fleras monomana folkskolläraräteri som D. N. nu vill upphöja till skolpolitisk dogm?

i folkskolan under vilken barnen erhålla undervisning. Ämnet är naturligtvis nödvändigt i alla skolformer, men behovet måste ju anses störst i halvtidsläsande skolor och uti B 1- och B 2-formen, varför det ju vore lämpligt att vederbörande fortsättningsskolstyrelser finge full rätt att anpassa timantalet med hänsyn till använd skolform i folkskolan. Det allmänna syftet med de nu gällande bestämmelserna för fortsättningsskolorna böra bibehållas oförändrade, men i samma mån man prövar möjligheterna att detta syfte skall vinnas för medborgerlig duglighet hos eleverna i genomsnitt framträder såsom ett oavvisligt krav, att en tillräckligt god elementär grundval här förefinnes. Med nu gällande författning för de nya fortsättningsskolorna i vad det avser ämnet räkning kan man av redan vunnit erfarenhet bestämt våga påstå att en sådan grundval icke förefinnes och hela resultatet av fortsättningsskolans arbete är ju då till väsentlig grad förtelad. Man kan ju tänka sig att detta ämne — under en skicklig och intresserad lärares ledning — i någon mån blir tillgodosett, men det finnes med nuvarande bestämmelser ingen garanti för att så blir fallet, då ämnet icke finnes upptaget å läsoordningen utan blott omnämnas i läroplanen, ty det kommer att ligga i lärarens godtycke hur ämnet blir tillgodosett. Vilja vi att föräldrar och målsmän skola ha förtroende och tillit för den nya fortsättningsskolan, ja då är det också nödvändigt tillse, att barnen erhålla sådan undervisning särskilt i modersmål och räkning att de lämna skolan med verklig behållning för livet. Gör vi ej detta, få helt sannolikt skolans fiender säkra angreppspunkter mot lärarkåren och skolan, som leder till reaktionär skolpolitik, och det är ju detta vi för de ungas framtid söka att förhindra. Därför böra lärare och målsmän ha all anledning att sluta upp omkring denna högst behjartansvärda motion samt ge motionären det erkännande att han i sin mån vänt allmänhetens och lärarkårens blickar till en fråga, som för fortsättningsskolans framtid och utveckling måste betecknas som synnerligt aktuell.

Kretsordförandena torde uppmärksamma betydelsen av att ortsombud tillsättas inom samtliga distrikt, som tillhöra kretsen, och att uppgifter snarast möjligt lämnas till förbundssekreteriatet angående distriktens och ortsombudens namn samt förteckning å samtliga manliga lärare inom kretsområdet.

För att underlätta arbetet härvid har förbundssekreteriatet låtit trycka särskilda cirkulär till ortsombuden jämte listblanketter, vilka till erforderligt antal kunna rekvireras under adress Folkskollärarnas Tidning, Drottninggatan 13, Stockholm.